

[Indenrigsministeren.]

sis, at disse unge kan overføres eller bliver overført til civilt arbejde.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross kunne ikke rigtig forstå, at man gennem 11 år ikke havde opnået resultater i retning af at finde noget andet arbejde at sætte militærnægterne til end dette skovarbejde. Nu ser jeg ikke ned på skovarbejde og håber, at det ærede medlem heller ikke gør det; jeg synes, at sådant friluftsarbejde i mange tilfælde er godt. Men når vi ikke i løbet af de 11 år eller længere tid har fundet andre arbejdsopgaver, er det ikke af modvilje, men udelukkende fordi vi stadig væk ikke kan overvinde de vanskeligheder, der ligger i for et så begrænset antal mennesker som op til 75, undertiden nogle og tres, at finde frem til et andet arbejde, som de med rimelighed kunne tage op. Der er jo også visse besværligheder forbundet med ledelsen af arbejdet, og der er forskellige andre ting, der gør sig gældende. Derfor har jeg også ved tidligere lejligheder sagt og vil gentage det her, at det skyldes ikke modvilje mod at finde andet arbejde, og jeg kan tilføje, at det skyldes heller ikke hensynet til fagbevægelsen, for jeg tror ikke, det for nogen af fagorganisationerne er noget afgørende problem, hvor man anvender disse 75 unge mennesker inden for beskæftigelsen, navnlig ikke nu. Jeg har imidlertid ikke spor imod, at man i udvalget ser nærmere på spørgsmålet og undersøger, om der er et reelt grundlag for at finde noget arbejde, som kan sættes i stedet for skovarbejdet. Jeg har ikke megen tro til, at der kan opnås store resultater, men kunne der opnås små resultater, skulle jeg kun være glad.

Ordføreren for forslagsstillerne (*O. Mathiasen*): Da jeg havde den ære at fremsætte dette forslag for det høje ting, henstillede jeg til tingets medlemmer, at man tog socialistisk folkepartis forslag alvorligt og ikke på forhånd karakteriserede det som et paradeforslag eller et forslag, hvormed vi havde til hensigt at hyppe nogle partipolitiske kartoffer. Jeg beklager, at den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Niels Matthiasen, alligevel startede sin tale med at kalde vort forslag et paradeforslag. Jeg beklager det. Der er vel ikke noget at gøre ved det, men jeg synes ærligt talt, at

man for en gangs skyld godt kunne se bort fra, at det er vort parti, der fremsætter forslaget, og ikke på forhånd sige, at når det er dette partis forslag, vil man overhovedet ikke have noget at gøre med det, for så er det kun et paradeforslag. Det er det ikke, vi har i mit parti en ærlig vilje til at undersøge, om det ikke skulle være muligt at få en ordening for militærnægterne, som i alt fald var noget mere tilfredsstillende end den, man har i øjeblikket, og vi har ingen anden hensigt med forslaget. Som jeg har fremhævet, er der kun tale om ca. 75 unge militærnægtere, så jeg kan ikke forstå, hvordan man kan mene, at vort forslag kun er et paradeforslag, for det kan jo kun dreje sig om, at vi eventuelt kunne erobre ca. 75 stemmer.

Hvad angår civilforsvaret, finder jeg slet ikke anledning til at komme ind på en lang diskussion om vort partis stilling til det. Jeg regner med, at det bliver der lejlighed til senere, måske også her i tinget. Men jeg vil gerne advare stærkt imod det, hvis man i udvalget skulle få den tanke, at man måske kunne klare hele denne sag ved ganske simpelt at foreslå loven om værnepligtiges adgang til civilt arbejde ophævet og i stedet for indrullere militærnægterne i civilforsvaret. Hvis man gør det, tror jeg, man begår en meget forkert handling over for de mennesker, det her drejer sig om, og jeg tror også, det vil være en uklog handling. Det vil ganske sikkert betyde — det kan jeg sige på forhånd — at der bliver en lang række fængselssager; man vil blive nødt til at spærre disse unge inde, som af samvittighedsgrunde ikke kan gøre civilforsvarstjeneste, og jeg kan ikke tro, at man er interesseret i at få en hel række sager af den art. Jeg ved i hvert fald, der må være mange af disse unge mennesker, som ikke vil kunne gøre tjeneste i civilforsvaret af samvittighedsgrunde, og som vil tage de fulde konsekvenser af deres standpunkt. Det vil jeg altså meget stærkt advare imod.

En anden ting, jeg gerne vil sige uden at komme ind på enkeltheder, er en bemærkning til det ærede medlem hr. Østergaard, der sagde noget om, at militærnægterne måtte have en mere sart samvittighed end andre, og det ærede medlem sagde, at man skulle dog have nogen til at passe på disse